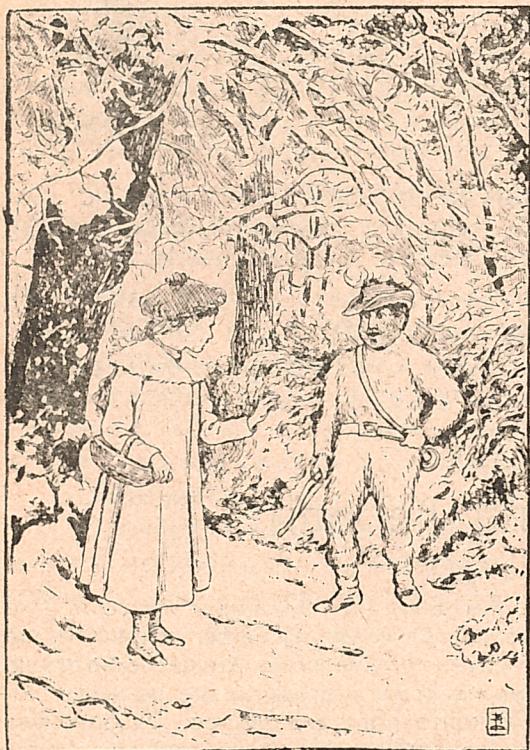

Делфина, другарката ѝ, се замисли. Тя се бœеше да не загуби приятелката си и реши да отиде за ягоди.

— Кой ще дойде с мене да идем и потжрсим ягоди? — попита тя.

Но никой не тржна. Тогава тя реши да отиде самичка и тржна веднага. Най-напред премина през една гора, после тржна по една тясна пътека, която възлизаше до върха на хълмът и се спускаше отново по обратния склон. Най-после премина една друга джбова и букова гора и дойде до едно място, отдето се разклоняваха три нови пътища. Делфина се спря. Тя се колебаеше по кой път да тржне.

Докато се колебаеше тж, тя забеляза едно малко човече, което идваше насреща ѝ. Дрехите му бяха от най-чист бял лебедов пух. На главата си носеше зелена шапка, а на нея се издигаше бяло като сняг перо. Една сребърна ловджийска тръба висеше от едната му страна, а в ръката си държеше лжк от слонова кост.

— Шо тжрсите тук, малко момиченце? — попита я то кротко.

— Ах, — каза Делфина, — имам една болна другарка. Тя вехне и ще я загубя, ако не хапне ягоди. Тя казва че, ако хапне макар и единичка, може би, ще оздравее.

— Ела с мене, — каза човечето аз ще ти покажа де да намериш това, което тжрсиш.

Той тржна пред нея и я поведе през много криви пътеки. Колкото повече напредвала те, въздуха ставаше по-топла и по-пролетен, а гората изглеждаше по-весела и свежа. Най-сетне човечето дойде до една желязна решетка и като извади един ключ от джеба си отвори я и рече:

— Сега, ако вървиш все направо, ще намериш ягоди.